

[Dahlgaard.]

skal alligevel ikke anvendes paa den Maade, de skal gaa til disse ganske bestemte militære Forhold.

Hvad er der sket i Mellemtiden? Mon ikke det konservative Partis Ordfører gav Forklaringen derpaa. Det ærede Medlem Hr. Pürschel fortalte Tinget i Dag, at han paa et vist Tidspunkt paa sit Partis Vegne havde foretaget en Henvendelse til Regeringen om, at den maatte imødekomme Kravene om større Bevillinger indenfor 1922-Ordningens Rammer. Jeg tror, at her er Forklaringen. Det er det konservative Parti, der nu paa dette Omraade som paa alle andre Omraader kommer med Krav, det er en af de Røstbetalinger, som Partiet Venstre staar overfor en eller to Gange hver Maaned, som nu skal erlægges.

Det konservative Folkeparti kræver selvfølgelig ikke disse 650 000 Kr., fordi Partiet mener, at man gennem denne Forøgelse paa nogen Maade kan udfylde Rammerne for Ordningen af 1922. Partiet ved godt, at det ikke kan ske derved, men det ønsker dog dette, ligesom for at dulme noget paa Samvittigheden. Man ved, at den Ordning, der er stillet op ved Loven af 1922, er Blaar i Befolkningens Øjne. Man ved, at denne Ordning er ikke ærlig. Derfor maa der, hvor det er muligt, skaffes en lille Smule forøgede Midler dertil, hvad enten dette i Realiteten betyder noget eller ikke betyder noget.

Men det, som er Resultatet af Vinterens Politik paa dette Omraade nu ved denne tredie Behandling af Finanslovsforslaget, er, som det er blevet sagt før, at de 4 Mill. Kr., hvormed de militære Budgetter var steget paa Finanslovsforslaget, nu under Behandlingen i Finansudvalget yderligere foreslaas forøget med 1 200 000 Kr. Det er for at tale populært Paripolitikken paa det militære Omraade.

Jeg begriber ikke, at Venstre vil være dette bekendt overfor den Befolkning, til hvilken man forud for de sidste Valg sagde, at Parikronen skulde respekteres ogsaa paa det militære Omraade. Disse Ord indeholdt en moralsk Forpligtelse, som Partiet paatog sig, før Partiet i Fjor dannede Ministerium. Naar Forsvarsministeren i Dag sagde, at han kunde godt forstaa, hvad disse Ændringsforslag skulde bruges til, de skulde bruges til paa politiske Møder at rette Angreb paa ham og Venstrepartiet, saa siger jeg dertil: ja, det er rigtigt, det skal de blandt andet bruges til, naar Ministeren ikke vil tiltræde Ændringsforslagene. Det skal de bruges til, og de Mennesker, vi kommer

til at staa overfor derude, er de samme Vælgere, hvem den højtærede Minister og hans Parti forud for Valgene har lovet, at Parikronen skulde respekteres, noget, der vilde have medført ikke en Forøgelse paa de militære Budgetter, men en Nedgang paa 7—8 Mill. Kr.

Den højtærede Forsvarsminister sagde, at saafremt han og hans Parti havde opretholdt en falsk Militærordning, gik de her stillede Ændringsforslag i Virkeligheden ud paa at gøre denne Ordning endnu mere falsk. Det vil jeg protestere imod. Det, som er falsk i den nuværende Militærordning og i Partiernes Stilling dertil, er, at de ærede Partier giver denne Ordning ud for mere, end den er. Man siger til Befolkningen: Vi har en Militærordning af den og den Karakter, medens alle, der kender de økonomiske Forhold, der ligger bagved denne Ordning, ved, at det ikke er rigtigt. Heroverfor nytter det ikke at lappe ved at foreslaa en Bevilling paa 1 eller 2 Mill. Kr., eller hvilket Beløb der nu kan være Tale om. Heroverfor er der kun eet rimeligt, sundt, fornuftigt Standpunkt at tage, nemlig at sige: Alle er enige om, at en Nyordning maa gennemføres, og i den Tid, denne Nyordning forberedes, tilsiges det alle Partier at anvende den størst mulige Sparsommelighed.

Jeg kunde have Lyst til i denne Forbindelse at sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som jo i Dag overordentlig stærkt udtrykte Erkendelsen af, at den nuværende Ordning ikke i Realiteten er den Ordning, man i 1922 sagde til Befolkningen, at den var. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at i 1922, da denne Ordning blev skabt, blev der sagt til de to ærede Partier, der gennemførte den, at saadan vilde det gaa. F. Eks. med Hensyn til Marinens Nybygningskonto forudsattes der langt større Bevillinger, end der ifølge Militærordningen stilledes Midler til Raadighed til. Og den Gang vi sagde, at Fremtiden vilde vise, at Rammerne for Ordningen af 1922 ikke kunde opretholdes gennem de Bevillinger, der var forudsat, sagde den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, at hvis det skulde vise sig, hvad han benægtede Muligheden af, saa maatte man alligevel økonomisk indrette sig derefter.

Den Gang det skete, stod det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke op og bekræftede Rigtigheden heraf. Da stod det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke op og erkendte, at det, man nu gennemførte, var Camouflage. Nej, da tav det ærede Medlem, der var Ordfører for det konservative Folkeparti, stille. Da var Tiden inde til, at man burde have sagt